

Smerenia care deschide calea

Noe a construit corabia după un standard precis. Imaginea aceasta este folosită pentru a arăta că voia lui Dumnezeu nu este împlinită după măsuri inventate de om, ci prin respectarea întocmai a poruncilor Lui. De aici pornește și întrebarea adresată credinciosului: se cercetează el ca să vadă dacă se încadrează în acest „barem” pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu?

În acest context, expresia „Ferice de cei săraci în duh” se referă la oamenii care își recunosc nevoia de Dumnezeu. Sărăcia în duh nu înseamnă lipsă de valoare, ci conștientizarea faptului că omul nu poate face totul prin propriile puteri. Ea seamănă cu un duh zdrobit și cu o inimă smerită și mâhnită, pe care Dumnezeu nu o disprețuiește. Omul aflat în această stare cere să fie umplut de Dumnezeu, în loc să se bazeze numai pe el însuși.

Musturarea are, în aceeași logică, un rol folositor. Ea este menită să îndrepte, să învețe și să-l readucă pe om la voia lui Dumnezeu. Cine iubește musturarea iubește știința, în timp ce acela care o urăște rămâne în neștiință. A primi corectarea devine astfel o formă de smerenie: omul acceptă că are nevoie să fie învățat și că se poate rătăci.

Domnul Isus îi cheamă pe cei trudiți și împovărați să ia jugul Său și să învețe de la El blândețea și smerenia. Acest jug presupune renunțarea la voia proprie și ascultarea de călăuzirea Lui. Smerenia nu este doar o liniște afișată la exterior. Ea înseamnă atât umilință, cât și supunere, adică recunoașterea superiorității și frumuseții lui Dumnezeu și lepădarea răului din om.

Dumnezeu îi învață și îi călăuzește pe cei smeriți și pe cei care se tem de El. Smerirea este spre binele omului, pentru că îl ajută să învețe orânduirile lui Dumnezeu și să nu se abată de la calea arătată. Psalmul 119 este prezentat ca o mărturie a faptului că smerirea aduce învățarea poruncilor și încetarea rătăcirii. În schimb, lipsa smereniei și lipsa iubirii pentru adevăr duc la rătăcire.

Supunerea nu este cerută doar anumitor persoane, ci tuturor celor din biserică. Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar le dă har celor smeriți și îi înalță la vremea potrivită. De aceea, credincioșii sunt chemați să se supună lui Dumnezeu și rânduielii de autoritate stabilite de El. Răzvrătirea împotriva acestei autorități este ilustrată prin exemplele lui Moise, Aaron și Core.

Nesupunerea tulbură sufletul, în timp ce ascultarea de Dumnezeu aduce odihnă și liniște. Un om poate pretinde că îl cunoaște pe Dumnezeu, dar îl poate tăgădui prin faptele sale dacă rămâne nesupus. Mândria, neascultarea, nemulțumirea, neînduplecarea și îngâmfarea sunt prezentate ca forme ale aceleiași nesupuneri.

Smerenia are valoare și în relațiile cu ceilalți. Credincioșii sunt chemați să-i privească pe ceilalți mai presus de ei înșiși. Cei smeriți, săraci în duh și asemenea copilașilor sunt cei cărora li se arată calea către Împărăția lui Dumnezeu. Viața nu se oprește la lumea prezentă, iar scopul lui Dumnezeu include viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată.

În Hristos, omul smerit devine o făptură nouă și nu combină viața veche cu cea nouă. Smerenia și supunerea nu sunt, așadar, gesturi de suprafață, ci criterii esențiale pentru cunoașterea căii lui Dumnezeu și pentru intrarea în Împărăția Sa.